

1

RESET

ในวันที่อากาศอบอุ่นเสียจนไม่น่าเชื่อว่าจะอยู่ในช่วงฤดูหนาว แทโอห่อไหล่ เดินเบี่ยงออกห่างถนนชงโนที่มีผู้คนพลุกพล่าน ผุ่ชนจำนวนมากมารวมตัวกันระหว่างสถานีชงกัก กับหอระฆังโพชินกักจนไม่เหลือที่ว่างให้ก้าวเดิน เพียงแค่ออกเดินเหื่อกก็ผุดพรารวนไปหน้าและใต้วงแขน

งานตีระฆังรับวันปีใหม่ที่หอระฆังโพชินกักจัดขึ้นเป็นครั้งแรกในรอบสามปี แม้ว่าจะมีการผ่อนคลา ยมาตรการป้องกันโรคแล้ว แต่ว่าโรคระบาดก็ยังไม่ได้สิ้นสุดลง ถึงอย่างนั้นผู้คนก็ยังสวมหน้ากากอนามัยและหล้งไหล่กันมาอย่างเนืองแน่นหน้าหอระฆัง เสียงประกาศจากผู้จัดงานขอความร่วมมือให้ทุกคนสวมหน้ากากอนามัยแม้จะอยู่กลางแจ้งดังผ่านลำโพงขนาดใหญ่ออกมาเป็นระยะๆ เสียงไซเรนรถพยาบาลหวีดร้องมาจากอีกฟากหนึ่ง และได้ยินเสียงนกหวีดและโทรโข่งของเหล่าตำรวจที่มาควบคุมดูแลสถานที่จัดงานดังมาอยู่เรื่อยๆ แทโอเดินเสียบๆ ฝ่าความวุ่นวาย ในวันที่ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของปี เขาไม่ได้ตั้งใจจะมาที่ถนนชงโนเพื่อรับชมงานตีระฆัง

เมื่อฝากกำแพงมนุษย์ออกมาได้ก็จะเห็นตึกของบริษัทที่ตั้งอยู่หน้าคลองชองกเยซอน ตึกสูงสามสิบชั้นที่ไฟทุกดวงดับสนิทตั้งตระหง่านมืดมิดเป็นภาพที่ไม่คุ้นตา แทโอเลี้ยงประตูด้านหน้าซึ่งมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเฝ้าอยู่ เขามุ่งไปยังประตูด้านข้างที่มีลิฟต์สำหรับคนของ

มีเพียงแสงไฟบนป้ายทางออกฉุกเฉินหน้าลิฟต์ของคนเท่านั้นที่ส่องสว่างอยู่เสมอ แทโอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเพื่อใช้หาปุ่มกดลิฟต์ เขาตั้งใจหยิบขึ้นมากดปุ่มเปิดไฟฉาย แต่โทรศัพท์มือถือก็กลับปลดล็อกด้วยระบบสแกนใบหน้า ตัวเลขการแจ้งเตือนที่ยังไม่ได้เข้าไปดูแสดงอยู่บนไอคอนแอปพลิเคชันเมสเซนเจอร์และสายเรียกเข้า ‘การแจ้งเตือน 999+ ข้อความ’ เห็นได้ชัดว่าเขาตั้งใจไม่เปิดอ่าน คงเป็นเพื่อนร่วมงานกับทีมตรวจสอบบัญชีแน่ๆ ที่ติดต่อมาหาแทโอ

“โอ้วพวกหน้าโง่...”

ลิฟต์มาถึงตอนที่แทโอหัวเราะเย้ยหยันเมื่อนึกภาพตึกบริษัทที่ว่างเปล่า แทโอลังเลที่จะเข้าไปข้างใน เขายืนจ้องมองไฟบนป้ายทางออกฉุกเฉิน มีรูปวาดคนตัวสีเขียววิ่งออกไปนอกประตู เขาก็อยากจะหนีไปแบบนั้นเช่นกัน แทโอเข้าไปในลิฟต์และกดปุ่มไปยังชั้นบนสุด

อยากประสบความสำเร็จ ตอนนี้เขาอายุสามสิบสี่ปีแล้ว จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำของกรุงโซล และได้ทำงานในสถาบันการเงินโอของ สถาบันการเงินที่มีชื่อเสียง

โด่งดังแห่งหนึ่งของเกาหลีใต้ ทว่าได้ถึงขนาดนี้ก็ยังไม่เพียงพอ
พ่อแม่ของแทโอไม่ได้ยากจน แต่ก็ไม่ได้จัดว่าเป็นคนร่ำรวย ใน
ขณะที่เพื่อนรุ่นเดียวกันในบริษัทซึ่งเกิดและเติบโตในคังนัมซื้อรถ
เบนซ์ รถบีเอ็มดับเบิลยู แต่แทโออย่าง มากก็กัดฟันซื้อได้แค่
รถฮุนไดแอลันทราแบบผ่อนส่งสามสิบหกเดือนเท่านั้น พวกรุ่นพี่
รุ่นน้องที่อายุสามสิบต้นๆ ได้ไปออกรอบตีกอล์ฟและพักผ่อน
หย่อนใจที่โรงแรมหรูสุดสัปดาห์ แทโอได้แต่นั่งเล่นเกมอยู่ใน
ห้องพักแบบสตูดิโอเล็กๆ ขนาดสิบพอง¹กว่าๆ หรือออกไปดื่ม
เบียร์ที่ร้านคราฟต์เบียร์ใกล้บ้านกับเพื่อนๆ ที่มีชีวิตความเป็นอยู่
ไม่ต่างกัน

แทโออยากใช้ชีวิตโอ้อ่าที่แค่ทำงานเป็นนางานอดิเรก ไม่ใช่
ชีวิตพนักงานเงินเดือนดิ้นรนทำงานเลี้ยงปากท้อง เขาต้องการสิ่ง
ที่เรียกกันว่าอิสระทางการเงิน พอดีกับช่วงที่การแพร่ระบาดครั้ง
รุนแรงซึ่งแพร่ไปทั่วโลกทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ พุด
ง่าย ๆ ก็คือโลกแห่งการลงทุนเพื่อเก็งกำไรได้เริ่มต้นขึ้น พอตื่น
มาราคาหุ้นก็สูงเตอะเพดาน มูลค่าของอสังหาริมทรัพย์พุ่งพรวด
มูลค่าของเงินตราเสมือนซึ่งคาดว่าจะสิ้นสุดในปี 2018 ก็พุ่งขึ้น
จนไม่รู้จะไปจบที่เท่าไร

เขาระวนกระวายใจ คนที่ร่ำรวยอยู่แล้วทำไมไม่ต้องทำ

¹ หน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี โดยที่ 1 พองเท่ากับ 3.3 ตารางเมตร โดย
ประมาณ

อะไรทรัพย์สินที่มีอยู่ก็ยิ่งเพิ่มพูน ส่วนคนที่ทรัพย์สินทั้งหมดมีแค่เงินติดบัญชีไม่กี่ล้านวนกับเงินก้อนคำมัดจำห้องเช่าแบบซอนซว้อย่างเช่นตัวเขา หากเขาแต่อยู่เฉยๆ คงได้กลายเป็นขอทานสายฟ้าแลบดังคำที่คนเขาชอบพูดกันแน่ๆ ดังนั้นเขาเลยเริ่มลงทุน วันทำงานเขาจะหมกตัวอยู่ในห้องน้ำบริษัท คอยซื้อขายแลกเปลี่ยนหุ้นและเงินตราเสมือน และวันหยุดสุดสัปดาห์ก็เที่ยวไปตามที่ต่างๆ ทั่วกรุงโซลเพื่อหาซื้อที่พักรมาปล่อยเช่า

ตอนแรกก็ได้รับเงินเพิ่มขึ้นๆ อย่างง่ายดาย จนเข้าใจประโยคที่ว่าได้เงินอย่างกับถือปวงซึ่งใช้กันในโลกอินเทอร์เน็ต แท้จริงไฟในใจลูกโซนริตเค้นกระทั่งวิญญาณ ลอง ‘ทุ่มหมดหน้าดัก’ เขาใช้ยอดสะสมเต็มวงเงินจนเป็นหนี้ธนาคารเพื่อซื้ออะพาร์ตเมนต์อายุสามสิบปีที่ต้องได้รับการซ่อมบำรุงใหม่อย่างแน่นอน เงินที่เหลือก็เอาไปลงทุนกับเงินตราเสมือน ความหวังของแทโชขยายพองโต เขามั่นใจว่าอะพาร์ตเมนต์อายุร่วมสามสิบปีกับเงินตราเสมือนจะพาเขาไปสู่โลกที่ดีขึ้น เขาภูมิใจที่ตนได้ไต่บันได้ขั้นสุดท้ายซึ่งจะนำไปสู่สังคมชั้นสูง

ทว่าวันหนึ่ง เขาได้ยินข่าวว่ามีสงครามเกิดขึ้นอีกฟากฝั่งของโลก ฟองสบู่ขนาดใหญ่ที่เคยทำให้เศรษฐกิจทั่วโลกขยายตัวแตกออก เกิดภาวะเศรษฐกิจถดถอยทั่วโลกราวกับเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อ ธนาคารทุกแห่งขึ้นดอกเบี้ยพร้อมกันเหมือนนัดกัน

² การเช่าห้องโดยวางเงินก้อนใหญ่ฝากเอาไว้ตามเวลาที่กำหนด

ไว้ ไม่เพียงแต่ในเกาหลีใต้เท่านั้น ตลาดหุ้นสหรัฐฯ ที่ไม่เคยเคลื่อนไหวก็ตั้งลงมาแตะจุดต่ำสุด

เงินเดือนส่วนใหญ่เสียไปเป็นค่าดอกเบี้ย แอโชนค่า ดอกเบี้ยที่พุ่งสูงขึ้นไปไหน เขาวิ่งวนหาเงินจากธนาคารไปยังธนาคาร ออมทรัพย์ จากธนาคารออมทรัพย์ไปสู่การกู้ยืมระบบ แต่จนแล้วจนรอดเงินที่ต้องใช้คืนก็เพิ่มขึ้นพรวดพราดยิ่งกว่าเงินที่หา ยืมมาได้ ตอนนั้นสิ่งที่ล่อตาล่อใจเขาคือบัญชีบริษัทของลูกค้าที่ เขารับผิดชอบอยู่ แค่นิดเดียว แค่อครั้งเดียว เขาหลอกตัวเองว่า พอหุ้นผันตัวขึ้นเปลี่ยนทิศทางการทุกอย่างก็จะโอเค ทว่าท้ายที่สุด การผันตัวขึ้นก็ไม่เคยมาถึงเลยสักครั้ง

เสียงลิฟต์ดังตึงตอนถึงชั้นดาดฟ้า แอโถก้าวเท้าหนักๆ
ไปยังดาดฟ้าซึ่งปกคลุมด้วยความมืดมิด ไม่มีที่ให้หนีอีกต่อไป แล้ว เขาเดินไปจนสุดบริเวณพักผ่อนที่ตกแต่งไว้คล้ายสวนหย่อม ก้าวขาข้ามรั้วขนาดไม่สูงไม่เตี้ยนัก เขาอยากจะทำกริ๊งกร๊อกรวดู แต่กลับก้าวเดินนิ่งๆ ด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก แอโอเคลื่อนไหวทำตามแผนการอย่างใจเย็น เมื่อเดินมาสุดทางเขาก็ปีนขึ้นไปบนราว กั้น ราวกันสูงเสียดจนปีนขึ้นไปได้ยาก เขาจำต้องไต่บันไดที่ติดอยู่ ตรงนั้น ลมแรงพัดปะทะกายของแอโอ แอโอความหาของใน กระเป๋าต้านในเสื้อโค้ต หยิบไซจ้อออกมา เขาซุ่มขึ้นมาเพื่อว่าใน วินาทีสุดท้ายจะขลาดกลิ้งจนหมดความกล้า และยังเป็นอาหาร เย็นมือสุดท้ายที่ได้ดื่มด่ำบนโลกใบนี้อีกด้วย เขาเปิดฝาไซจ้อ ยก

มันจตริมผีปากด้วยมืออันสั้นเทา

มองเห็นผู้คนที่ออกมางานตีระฆังอยู่ไกลลิบๆ ท่ามกลาง
ป่าคอนกรีตที่ไฟทุกดวงดับสนิท มีเพียงตรงนั้นที่ไฟส่องสว่าง
ดูเป็นสถานที่แสนอบอุ่น ผู้คนโอบกอดความหวังในวันปีใหม่ไว้
แล้วออกมารวมตัวกัน และต้อนรับวันพรุ่งนี้ไปพร้อมกับรักษา
ความหวังนั้นไว้

ตอนนั้นเอง จู่ๆ น้ำฝนก็ตกกระหน่ำใบหน้าของเทโอ ฝนตก
กลางฤดูหนาวแทนที่จะเป็นหิมะ แถมยังให้ความรู้สึกอบอุ่นนิดๆ
ด้วย เทโอหัวเราะอย่างขมขื่น ดูเหมือนแม้กระทั่งสภาพอากาศ
ก็ยังคงเล่นตลกกับชีวิตเขาที่หลงทางอยู่บนโลกใบนี้

เขาได้ยินเสียงโห่ร้องของผู้คนชัดเจนแจ่มแจ้ง เหมือน
ว่าการนับถอยหลังเข้าสู่ปีใหม่จะเริ่มขึ้นในไม่ช้า เทโอออกแรง
เดินขณะที่ได้ยินเสียงผู้คนนับเลข ทั้งร่างสั่นเทิ้ม ฟันขบกัด
ดวงตาปิดแน่น ตอนนั้นเวลากำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ห้า! ลี! สาม!
สอง! หนึ่ง!

“เฮงช่วยเอี้ยยย!”

เทโอกระโดดออกนอกราวกันชั้นดาดฟ้า

ในช่วงที่ก้าวเท้าออกจากราวกัน เทโอก็รู้สึกเสียใจขึ้นมา
ที่ไม่มีหนทางอื่นอีกแล้วหรือ แต่ว่าความรู้สึกของการตกจากที่สูง
ซึ่งทั้งร่างรับรู้ได้บอกกับเขาว่าตอนนี้สายไปแล้ว ไม่ ไม่เอา ยังไม่
อยากตาย! เทโอตะโกนออกมาทั้งที่ยังหลับตาแน่น

เขารู้สึกถึงแรงกระแทกที่หลังอย่างแรง ลมหายใจแทบโอ

ขาดช่วงไปชั่วขณะ ดูเหมือนว่าแรงกระแทกที่หลังจะถูกส่งต่อมายังปอด เขาเคยได้ยินมาว่าคนที่กระโดดตึกฆ่าตัวตายส่วนใหญ่จะเสียชีวิตจากอาการหัวใจวายระหว่างตกลงมา แต่ว่าตัวเขาไม่เข้าข่ายคนส่วนใหญ่ที่ว่า และพอคิดว่าเขานั้นช่างโชคร้ายจนถึงท้ายที่สุดของชีวิตจริงๆ แทโอก็หลับตารอคอยความตายที่ใกล้เข้ามา

ทว่าต่อให้รอนานแค่ไหนก็ไม่มื่ออะไรเปลี่ยนไป ไม่มี แรงกระแทกที่ปอดกลับทุเลาลงซักๆ และหายใจได้สบายขึ้น ความตายมันเป็นแบบนี้เองนั่นหรือ เขาเกิดความสงสัย บริเวณหลังที่เคยโดนกระแทก อีกทั้งแขนขาและหัว ไม่มีตรงไหนที่มีอาการเจ็บปวดเลยสักนิด แทโอค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น

หลอดน็อนส่องแสงสีม่วงระยิบระยับตามมาจากอีกฟาก พอเขาหันไปก็พบกับสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งปูพื้นสีเหลืองคันทา วอลเปเปอร์สีซีด อีกทั้งยังมีโต๊ะเขียนหนังสือและตู้เสื้อผ้าเก่าๆ

สถานที่ที่แทโอนอนอยู่คือห้องพักของเขา เป็นห้องที่เขาเคยพักอยู่อย่างแน่นนอน เป็นที่ที่เขาเคยอาศัยตั้งแต่ช่วงเรียนมหาวิทยาลัยจนถึงตอนจะเข้าทำงาน และหลังจากเข้าทำงานได้ไม่นาน เขาก็ย้ายไปอยู่ห้องสตูดิโอใกล้ๆ บริษัท กระทั่งแทโอเองก็เพิ่งได้เห็นภาพตรงหน้าในรอบหลายปี

แทโอยืนตัวขึ้นหนึ่ง เขาไม่เข้าใจสถานการณ์ตอนนี้เลยสักนิด ปกติแล้วถ้าตกจากตึก ก็ต้องตกลงมาด้านล่างที่เป็นพื้น

ยางมะตอยหรืออิฐบล็อก แต่หากโชคดีหน่อยก็ตกลงมาในสวน
หย่อม หรือว่าเขาตายแล้วข้ามไปยังภพหน้าแล้ว โลกหลังความ
ตายก็คือห้องที่เขาเคยอยู่อาศัยมาช่วงหนึ่งแค่นั้นนะหรือ จะบอก
ว่ามันก็เหมาะกับชีวิตหอมช่อของเขาอย่างนั้นสินะ พอคิดได้
ดังนั้นแทโก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา สองมือตบแก้มตัวเองอย่างแรง
เสียง ‘ผิยะ!’ ดังขึ้นพร้อมกับความเสาร้อนบริเวณผิวแก้มทั้ง
สองข้าง ถ้านี่คือความรู้สึกหลังความตาย มันก็คงเป็นความรู้สึก
เจ็บปวดใจจากความอยู่ดีศรีธรรมในชีวิต

ยิ่งคิดก็ยิ่งมีจุดที่น่าสงสัย แทโไต่ยืมมาว่าหลังจากที่เขา
ย้ายออกไปได้ไม่นาน แม่นชั้นที่เขาอยู่ ณ ตอนนั้นก็ถูกรื้อถอนเพื่อ
สร้างใหม่ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะคงสภาพเดิมเหมือนตอนที่
แทโเคยอาศัยอยู่ ทว่าภายในห้องกลับยังมีข้าวของที่เขาเคยใช้
วางไว้ตามเดิม สมุดบันทึกถูกมัดรวมกันด้วยเชือกป่านวางกอง
ไว้มุมหนึ่งของห้อง อีกทั้งชุดสูทที่แขวนไว้บนผนังอย่างเรียบร้อย
ภาพตรงหน้าตรงกับช่วงเวลาที่เขากำลังรอคอยที่จะเข้าไปทำงาน
ในบริษัท ซึ่งตอบรับเขาเข้าทำงานช่วงปีสุดท้ายของการเรียน
มหาวิทยาลัย

ในตอนนั้นแทโถึงได้ตระหนักว่าเสื้อผ้าที่สวมอยู่เปลี่ยน
ไป เขาจำได้แม่นว่าตอนแรกตนสวมชุดสูทกับเสื้อโคต ทว่าตอนนี้
กลับอยู่ในชุดเสื้อยืดคออ้วยเข้าคู่กับกางเกงวอร์ม

แทโหยิบแพดดิ้งที่วางเกะกะอยู่ฝั่งหนึ่งของห้องขึ้นมา
สวมก่อนจะเดินออกไป ด้านนอกมีตสนิท สายลมยามรุ่งสาง

กลางฤดูหนาวพัดฉิวชวนให้เย็นกาย เมื่อออกมาจากแมนชั่น เขาก็ได้ยินเสียงผู้คนพูดคุยจ้อแจ่มมาจากโบสถ์ที่อยู่อีกฟากของถนน ตอนนั้นเองถึงเพิ่งนึกได้ว่าเมื่อก่อนเคยมีโบสถ์อยู่หน้าห้องพัก เพราะอย่างนั้นเลยต้องทนฟังเสียงเจี๊ยวจ๊าวเอ็ดตะโรทุกสุดลึปดาห์ ทั้งที่เมื่อก่อนเคยนึกรำคาญแท้ๆ ทว่าตอนนี้กลับรู้สึกโล่งใจที่มีวีแววอะไรก็ตามของมนุษย์หลงเหลืออยู่

แทโอบเดินไปทางนั้นด้วยใจที่ค่อนข้างเป็นสุข เขามองดูป้ายไวนิลขนาดใหญ่ที่ติดอยู่บนผนังของโบสถ์ พลันความรู้สึกแปลกประหลาดก็เยื้องย่างมาเยือน บนป้ายไวนิลที่ปกคลุมผนังฝั่งหนึ่งจนเต็มพื้นที่ มีข้อความเกี่ยวกับพิธีสวดภาวนาร่วมส่งท้ายปีเก่าและต้อนรับปีใหม่เขียนไว้ แม้เนื้อหาจะไม่ได้มีอะไรแปลกตา ทว่าปีที่เขียนอยู่ด้วยกันนั้นต่างหากที่เป็นปัญหา

“รับปีใหม่ไปกับพระเจ้า...ค.ศ. 2018?”

แม้ว่าจะเป็นช่วงก่อนกระโดดลงจากตึกของบริษัท แต่ก็จำได้ชัดว่าตอนนั้นมีงานตีระฆังรับวันปีใหม่ 2023 ที่ใกล้มาถึง ทว่าบนป้ายไวนิลกลับเป็นปี 2018 และมันก็ดูใหม่เกินกว่าจะบอกว่าเป็นการนำของเก่ากลับมาใช้ แทโอบมองเห็นใบหน้าของตนที่สะท้อนอยู่ในกระจกโค้งซึ่งตั้งอยู่ปากทางเข้าซอย แม้จะอยู่ใต้ไฟถนนมืดๆ แต่ทรงผมสลั้ไต้ล้ทูลล้อกที่เคยตัดศมัยเรียนมหาวิทยาลัยก็ปรากฏให้เห็นเต็มสองตา ปลายเท้าที่มุ่งตรงไปยังโบสถ์หันกลับ แล้วออกวิ่งไปยังห้องพักของตน เหตุเพราะความคิดไร้สาระบางอย่างที่ผุดขึ้นมาในหัว

ในห้องพักมีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเครื่องเดิมที่แทโอเคยใช้สมัยเรียนมหาวิทยาลัย เขาคดเปิดเครื่องและรีบเข้าเว็บไซต์ค้นหาทันที หน้าต่างเว็บไซต์สีเขียวคุ้นตาดีไซน์ค่อนข้างตลกยุคไปหน่อย ขนบนหลังแทโอลุกชู หน้าแรกของเว็บไซต์มีข้อความสุขสันต์วันปีใหม่ 2018 แทโอมองไปรอบๆ ห้องขณะที่หอบหายใจหนักขึ้นเรื่อยๆ ด้วยหัวใจที่กำลังสับสน เขาต้องการอะไรบางอย่างมาช่วยยืนยันให้แน่ใจอีกสักครา ในห้องของเขาไม่มีโทรทัศน์ นาฬิกาที่ซื้อมาเวลาตีหนึ่งแล้วด้วย แทโอมองหาโทรศัพท์มือถือของตนมันวางอยู่บนเตียง ทว่ากลับเป็นรุ่นเก่าที่เขาเคยใช้สมัยก่อน ไม่ใช่รุ่นใหม่ล่าสุดเหมือนเครื่องที่ถือตอนอยู่บนดาดฟ้าบริษัท มีข้อความสุขสันต์วันปีใหม่เข้ามาหลายข้อความ และแน่นอนว่าวันที่ในข้อความเหล่านั้นคือวันที่ 1 มกราคม 2018

แทโอถือโทรศัพท์มือถือยี่ห้อหนึ่งไม่ไหวตึง ในหัวสับสน วุ่นวายเสียจนขยับเขยื้อนกายไม่ไหว เมื่อครุ่นยังเป็นร่างกายที่พร้อมจะจากไปอยู่เลย สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันทำให้แยกไม่ออกว่าเป็นความฝันหรือความจริง จนเขาถึงขั้นคิดไปว่านี่อาจเป็นภาพชีวิตในอดีตที่ย้อนกลับมาให้เห็นก่อนตาย ทว่าหัวใจยังเต้นตุบๆ อยู่ในอก อีกทั้งลมหายใจหอบหนักและเหงื่อที่ชุ่มโชกบนฝ่ามือ ทุกสิ่งอย่างย่ำเตือนกับเขาว่าช่วงเวลา ณ ตอนนี่คือความจริง

จริงแท้แน่นอน ถึงไม่รู้ว่าจะเพราะเหตุใด แต่แทโอก็ได้ย้อนเวลาจากปี 2023 ในช่วงก่อนที่เขาจะตาย กลับมาห้าปีที่แล้ว ซึ่ง

คือปี 2018 เขากลับมาในช่วงเวลาหลังจากเรียนจบจากร่วมหา-
วิทยาลัยและกำลังรอเข้าทำงานที่สถาบันการเงินไอของ บริษัท
ยักษ์ใหญ่ชั้นนำของประเทศ

ได้อย่างไร ทำไมล่ะ ในขณะที่ความสงสัยผุดขึ้นเต็มหัว
ความคิดบางอย่างก็แวบขึ้นมาจับพลัน ไขว่แล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดใน
ตอนนี้ล่ะ สถานการณ์ตอนนี้จะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญอีก
ต่อไปแล้ว หากการย้อนเวลากลับมายังอดีตเป็นเรื่องจริงละก็
นั่นแท้ไอผู้เคยล้มเหลวในการลงทุนจนต้องยกยอกเงินบริษัทก็จะ
ไม่มีอยู่อีกต่อไป เมื่อคิดได้ดังนี้ แท้ไอก็ระเบิดเสียงคล้ายเสียง
กรีดร้องออกมา เขาแหกปากตะโกนพร้อมวิ่งพล่านไปทั่วห้องพัก
เล็กๆ รวากับเสียดสี สำเร็จแล้ว สำเร็จแล้ว สำเร็จแล้ว! นี่ไม่
จุดพลิกผันที่เขาฝันถึง ความตื่นเต้นดีใจไม่สงบลงง่ายๆ จน
กระทั่งมีเสียงหนึ่งดังมาจากที่ไหนสักแห่ง “นี่คุณ ช่วยเงียบ
หน่อย!”

หลังจากก่อความวุ่นวายเสร็จ แท้ไอก็นอนลงบนเตียงแล้ว
จ้องมองเพดาน สัมผัสสมจริงของแขนและขา ความรู้สึกของลม
หายใจที่ทำให้หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง นี่ไม่ใช่ความฝันแน่นอน
เขาจัดระเบียบความคิดพร้อมทั้งพยายามสงบจิตสงบใจที่ไม่ใช่
แค่ตื่นตุงๆ แต่ระวังระหน่ออยู่ในอก

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนเขาจะย้อนกลับมาเมื่อห้าปีก่อน
กระทั่งวันที่ก็เป็นวันแรกของปีตรังกันพอดี วันที่ 1 มกราคม
2018 ถ้าอย่างนั้นเขาก็ต้องรื้อฟื้นความทรงจำตั้งแต่วันนี้จนถึง

ปลายปี 2022 ส่วนเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นะไม่จำเป็น แต่รู้เรื่องการผันผวนของบิทคอยน์ หุ่นตัวไหนที่ราคาจะสูงและเพดาน หรือช่วงใดที่ราคาอสังหาริมทรัพย์จะเริ่มพุ่งสูงก็เพียงพอแล้ว เทโอนึกถึงตัวเองในภาพยนตร์หรือนวนิยายที่ย้อนเวลากลับไปยังอดีต เหล่าตัวเองที่จู่ๆ วันหนึ่งก็ได้ย้อนกลับไปอดีตเลยเปลี่ยนแปลงชีวิตตนโดยยึดความรู้จากอนาคต เทโอตั้งมั่นว่าเขาเองก็จะทำให้ดีไม่แพ้คนเหล่านั้น เขาต้องคว้าโอกาสนี้ให้ได้

ความคิดที่ละอย่างลอยเข้ามาในหัวขณะนอนเอนกายอยู่บนเตียง ร่างกายที่เคยตึงเครียดรู้สึกผ่อนคลายขึ้นเรื่อยๆ เทโอปล่อยให้เตียงโอบรับร่างและหลับตาลง เมื่อความกังวลจางหาย ความว่างก็ทะลักไหลเข้าแทนที่ และอาจเป็นเพราะความโล่งใจ น้ำตาก็เลยไหลผ่านขมับซึมเปียกหมอนโดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว เทโอซึ่งเข้าสู่ห้วงนิทรานอนครุ่นคิดคู่ราวกับเด็กน้อยกำลังฝันร้าย เขาเฝ้าภาวนาให้ความจริงนี้ยังคงอยู่เมื่อลืมตาตื่น

เทโอมองกระจกขณะแต่งตัว เขาเปลือยเพลงออกมา
โดยไม่รู้ตัว คู้หาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดในตัวแล้วดูนาฬิกาข้อมือ เฟิงลิบโม่ง ยังเข้าไปหน่อย เขาพยายามขมิใจที่ร้อนรุ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ พลังยับยั้งขาดำออกจากซอกหนึ่งของตู้กับข้าว ก่อนจะแช่มั่นลงในแก้วมกอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน พอนึกขึ้นได้ว่าเป็นชาติที่มีออน แฟนสาวของเขาให้มา รอยยิ้มก็ผุดพรายบนใบหน้า

เมื่อลืมตาตื่นในตอนเช้าและความว่างซึ่มที่ทำให้หัวสมอง

มันหงายไป แท้โก็ตะโกนออกมาอีกครั้งพร้อมกลิ้งเกลือกไปมาบนเตียง เขายังคงอยู่ในอดีตเมื่อห้าปีก่อน แต่ความจริงเพียงข้อเดียวนี้ก็ทำให้รู้สึกราวได้ครอบครองโลกทั้งใบ

แท้อตรงดิ่งไปหาสมุดบันทึกและปากกา ลงมือจดสิ่งที่นึกออกก่อนจะเข้าสู่นิทราเมื่อคืนนี้ อีกทั้งเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นภายในห้าปีข้างหน้า ตอนแรกเขาจดเรื่องเกี่ยวกับการลงทุนเป็นส่วนใหญ่ แต่แล้วก็ค่อยๆ เริ่มเขียนเรื่องส่วนตัวที่ละเอียด เพราะเขาคิดว่าการย้อนกลับไปในอดีตทั้งที่มีความทรงจำติดตามมาด้วยไม่เพียงแต่จะทำให้หาเงินได้ง่ายดาย ยังสามารถเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์กับคนรอบข้างได้อย่างคาดไม่ถึง

คนแรกที่เขานึกถึงก็คือมียอน ไม่สิ ความจริงแค่พยายามไม่นึกถึงเธอ ทั้งที่เธอยังคงอยู่ในซอกมุมหนึ่งของหัวใจเขาเสมอ เขาคบกับเธอมาหลายปีตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย เหตุผลหนึ่งที่เขาทุ่มเทด้านการลงทุนเป็นอย่างมากเพราะปรารถนาจะสร้างทรัพย์สินให้มั่งคั่งแล้วขอมียอนแต่งงาน แต่น่าขันที่เธอกลับทิ้งเขาไปหลังจากเห็นเขาหมกมุ่นกับการลงทุนจนกลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว

แต่ตอนนี้ไม่ใช่แบบนั้น ในปี 2018 เป็นช่วงที่เขากับมียอนกำลังคบหาดูใจกันอย่างหวานชื่นสุดๆ และในวันที่ 1 มกราคม เป็นวันที่เขากับเธอได้ไปเดทกัน เพราะเป็นเดทสุดท้ายก่อนเข้ารับการฝึกอบรมพนักงานใหม่ ดังนั้นแท้อจึงจำได้แจ่มแจ้งว่าวันนี้เขากับมียอนไปทำอะไรกันมาบ้าง เขาก็ทบทวนคิดเรื่องการลงทุน

ไว้ชั่วคราวแล้วตัดสินใจออกไปพบมียอน อย่างไรก็ตามเสียเรื่องเงินเรื่องทองก็ไม่ใช่ปัญหาที่แก้ไขได้ทันทีทันใดในวันนี้อยู่แล้ว

เทโอดีมีซาพลางทวนนึกถึงความทรงจำมากมาย พอเห็นว่าเวลานี้ใกล้เข้ามา เขาจึงออกจากห้องพักแล้วมุ่งหน้าไปยังบ้านของเธอ ห้องพักของเทโออยู่ใกล้มหาวิทยาลัยที่เคยเรียน อีกทั้งยังอยู่ไม่ไกลจากบ้านที่มีมียอนและพี่สาวอาศัยอยู่ด้วยกัน ทั้งสองเป็นคู่รักในรั้วมหาวิทยาลัย ดังนั้นในช่วงเวลานี้เขาจึงมักเร่งฝีเท้าเดินไปที่บ้านของเธอ ทิวทัศน์คืนดาวระหว่งทางไปบ้านของมียอนทำให้หัวใจไหวสั่น ทุกอย่างช่างดูแจ่มชัด เบิกบานใจ และเปี่ยมไปด้วยความหวัง จิตใจก็พลอยกระชุ่มกระชวยตามร่างกาย ราวได้ย้อนกลับไปยังช่วงอายุยี่สิบอีกครั้ง จนกระทั่งตอนที่นิ้วกดลงบนกริ่งหน้าบ้านของมียอน

มียอนเปิดประตูพรวดออกมาก่อนที่เสียงกริ่งจะเงียบไปเสียอีก เธอพิศมองเทโอด้วยดวงตาสีโกโหล นัยน์ตาแดงก่ำและน้ำเสียงแสดงความหงุดหงิดพอลๆ กับแววดา

“อะไร”

“อ้าว ก็วันนี้เรานัดกัน...”

“ใครมาเหรอ”

เทโอไม่อาจพูดต่อได้เมื่อเจอท่าทีที่คาดไม่ถึงของมียอน ตอนนั้นเองใครบางคนก็เดินออกมาจากทางด้านหลังของเธอ เจ้าของใบหน้าที่ซีดเซียวราวกับอดนอนไม่ต่างจากมียอน อีกทั้งดวงต่ายังปูดบวมเหมือนว่าร้องไห้มาพักใหญ่ เธอคนนั้นก็คือ

พี่สาวของมียอน

“พูดบ้าอะไร ทำไมฉันต้องไปนัดเจอกับนายด้วย”

“...เดี๋ยวสิ ก็วันนี้เรานัดกันไปเดทไง วันที่ 1 มกราคม”

“เดท? เดทอะไรในสถานการณ์แบบนี้”

มียอนถอนหายใจเหมือนอึดอัดในอก เธอตอนนี้ดูราวกับเธอในตอนนั้นที่จะบอกเลิกกับเขา เทโอซึ่งรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างมองซ้ายมองขวาล่องแล็ก ขณะนั้นเองพี่สาวของมียอนซึ่งอยู่ด้านหลังเธอก็ก้าวมาหาเขา

“เทโอใช้ไหม นานเท่าไรแล้วนะ...ว่าแต่เทโอ นี่นายจำอะไรไม่ได้เลยหรอ”

เมื่อเทโอไม่สามารถตอบคำถามจับพล้นั้นได้ พี่สาวของมียอนเลยถามอีกครั้ง

“เมื่อวานยังเป็นปี 2022 อยู่แท้ๆ พอนอนตื่นมาจู่ๆ ก็เป็นปี 2018 ไปแล้ว ฉันจำได้แม่นว่าตัวเองอยู่อเมริกา แต่พอตั้งสติได้ก็กลับกลายเป็นอยู่ที่เกาหลีซะงั้น ทั้งบ้านทั้งสามก็อันตรธานไปหมด ติดต่อกันไม่ได้ นายก็ด้วยไม่ใช่หรอ หรือจำอะไรไม่ได้เลย”

พี่สาวของมียอนทำหน้าที่เหยเหตุพร้อมจะระเบิดเสียงร้องไห้ออกมาได้ทุกเมื่อ เทโอมองเธอพลางตระหนักถึงความจริงหนึ่งอย่าง เป็นเรื่องที่เขาไม่อาจคาดคิด ไม่ได้มีแต่เขาเท่านั้นที่ย้อนกลับมายังอดีต

“พี่ก็ด้วย? งั้น...มียอน เธอก็ด้วยหรอ”

มียอนเบะปากขณะมองเทโอที่จ้องมองตัวเธอกับพี่สาวไล่

ไปที่ละคนด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ไม่กี่เดือนก่อน ไมลี ในช่วงเวลานั้นซึ่งสำหรับตอนนี้กลายเป็นอนาคตอันไกลโพ้นไปแล้ว มียอนเคยอยู่กับแทโอมาหลายปีจนถึงช่วงเวลาดังกล่าว เธอจึงรู้ได้ทันทีว่าเขาคิดอะไรในใจ

“ไม่ได้ดูข่าวเลยสินะ ถึงได้มายืนทำหน้าที่ตาเฉยอย่างกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นต่อหน้าฉันแบบนี้ นายคงคิดว่ามีแค่ตัวเองที่ย้อนกลับมาอดีตสินะ ไปซะ ฉันไม่ว่างจะมาเสียเวลากับนายหรอก”

มียอนพรึงพรุ่ออกมาอย่างเย็นชา ก่อนจะโอบไหล่พี่สาว เดินกลับเข้าไปข้างในแล้วปิดประตูตามหลัง แทโอพูดไม่ออก ได้แต่ยืนสติหูลุดอยู่หน้าบ้านเธอ จากนั้นจึงก้าวฉับๆ กลับไปพร้อมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตอนนี่ยังไม่มีข่าวที่ชัดเจนออกมา มีแต่พาดหัวข่าวสั้นๆ ที่ใช้คำปลุกเร้าอย่างเช่น ความกลัวครั้งใหญ่และความตื่นตระหนก

จู่ๆ แทโอก็หันมองรอบกาย ถนนคุ้นตาเมื่อครู่และทิวทัศน์สองข้างทางที่เคยชอบใจดูเปลี่ยนไป ทั้งที่เป็นวันแรกของปีและยังเป็นช่วงใกล้เที่ยงในวันหยุด แต่กลับไม่มีกระทั่งรถหรือคนสัญจรจนหน้าแปลกใจ แถมสีหน้าของผู้คนที่ผ่านไปมาเป็นครั้งคราวก็ดูตึงเครียดและน่ากลัวแปลกๆ

แทโอเลิกค้นหาข่าวและเข้าไปในชุมชนออนไลน์ เขาคิดว่าเข้ามาในนี้คงได้รับข้อมูลที่รวดเร็วยิ่งกว่า โซเชียลที่ในชุมชนออนไลน์มีบทความเป็นลิขๆ ตามที่คาด ในโลกออนไลน์คนนับลิข

นับร้อยมากกว่าเวลาปกติกำลังถกเถียงกัน ต่างจากโลกความจริง
ที่มีคนบางตา หลังจากที่เขาได้อ่านแต่ละบทความ แท้โง่ก็รู้สึกถึง
ความโกลาหลครั้งใหญ่และความตื่นตระหนกเหมือนที่พาดหัวข่าว
สั้นๆ ได้กล่าวไว้ จนเปลือยกมือขึ้นลูบขนที่ลุกชันบนต้นแขน เขา
ใช้เวลาพักหนึ่งในการปะติดปะต่อคำพูดของคนที่อยู่ในชุมชน
ออนไลน์ ท้ายที่สุดก็ได้ข้อสรุปมาหนึ่งอย่าง มันยากที่จะเชื่อ และ
เป็นเรื่องที่ไม่เคยปรากฏในภาพยนตร์หรือนวนิยายเรื่องใด

นั่นคือการที่ทุกคน ทุกคนทั่วทั้งโลก ย้อนกลับไปเมื่อห้าปี
ก่อนอย่างพร้อมเพรียงกัน